

faa det ærede Medlem for Ringløbing erkendt ved sin Udtalelse.

Nu staa vi altsaa ved Slutningen af denne Rigsdagssamling og ved Udløbet af en Samling, som jo vil være adskilligt ufrugtbarere end i alt Fald de nærmest to foregaaende Aars Samlinger. At det gjorde Arbejde, alt det forberedende Arbejde er nu tilsyneladende som kastet bort paa vor Vej. At dette vil blive modtaget med Beklagelse Landet over, derom tvivler jeg paa ingen Maade, men ikke desto mindre antager jeg, at — ja undskyld, at min Stemme er gaaet i Stykker i Løbet af disse Dage — den Sæd, som nu er udsaaet vil komme til at vokse op og sætte Frugt, og jeg tror, at det Arbejde, vi have gjort, vil som Forberedelse kunne bevares. Jeg er fuldelig overbevist — nu lige saa meget, ja jeg turde næsten sige mere end nogen Sinde — om, at den Vej, vi have arbejdet paa i de senere Aar, er den eneste mulige Vej til at naa ud af Uføret, og at derfor alle, der ere virkelig interesserede i, at dette Maal skal kunne naas, ville være for Alvor medvirkende til, at det Spor, hvori vi have arbejdet, ogsaa kan fortsættes. Det kan saa dog være, at hvad jeg vil kalde Ruinerne af alt vort spildte Arbejde efterhaanden dhynger op til en saadan Vold, at den dog maatte til sidst kan fylde Provinsforiets Fæstningsgrav. Jeg har altsaa den Fortrøstning og fortsætter med at bevare den, at vi gennem Arbejde skulle naa stadig fremad, og at Betingelserne for den endelige Forstaelse, som jeg vedtender mig at virke og at stræbe hen til, maa komme til at udvikle sig stærkere ogsaa i de følgende Aar. Jeg tror, at der i den Retning er gjort et Arbejde ogsaa i denne Samling, som ikke er spildt. Det er altsaa med dyb Beklagelse, at jeg som mange andre paa ny ser en bristet Rigsdagssamling, men jeg kan her i Henhold til de Udtalelser, jeg her er fremkommen med, opfordre til, at vi fortsætte vort Arbejde, selv om Hindringerne end maatte være nok saa store. Dermed tilraader jeg at vedtage Folketingets Finanslovsforslag fra eneste Behandling.

Scharling: Naar jeg paa Fællesudvalgets Flertals Vegne maa anbefale det høje Ting at blive staaende ved den Affattelse af Finanslovsforslaget, som dette nu har faaet ved eneste Behandling i det andet Ting, saa sker det ligeledes fra min Side med en oprigtig Beklagelse af, at det ikke er lykkedes Fællesudvalget at forelægge en Indstilling, som kunde have Udset til at

blive accepteret af begge Ting. Smidlertid maa vistnok enhver, der med uheldet Blik ser paa det Tilbud, som i Fællesudvalget er fremkommet fra Højres Side, og som nu foreligger trykt i Betænkningen, erkende, at der fra Højres Side ikke blot i al Almindelighed er vist Smødefommen, men at der er vist en saa vidtgaaende og omfattende Smødefommen, at den kan betegnes som Udtrykket for en alvorlig Bestræbelse for at fjerne de Hindringer, som hidtil have været til Stede for Vedtagelsen af en overensstemmende Finanslov i begge Ting. Jeg finder ikke Anledning til at komme nærmere ind paa de forskellige Muligheder, som den ærede Ordfører nu antydede som Betingelser for en fremtidig Overenskomst. Jeg skal indskrænke mig til at udtale det Dunst og Haab, at Situationen, naar vi atter komme sammen, maa ligge i alt Fald saa vidt uforandret, at de Bestræbelser, som nu ere blevne udfoldede i nævnte Retning, maa kunne genoptages og fortsættes med større Udset til Held. Man ser jo, at den ænsidige fordragelige, saalige Forhandling har fundet Steb paa den almindelige Lovgivnings Omraade, der har ført til ikke saa og ikke ubetydelige Resultater, og det forekommer mig ogsaa, at denne Samling dog har sat noget mere Frugt, end den ærede Ordfører synes at ville erkende. Jeg vil blot endnu udtale det Haab, at det vil lykkes en saadan fortsat særlig Forhandling at fjerne de udenfor den egentlige Finanslov paa den almindelige Lovgivnings Omraade liggende Hindringer for en Overenskomst om en Finanslov, og tillige, at den Erkendelse maa blive stærk og levende i dette Ting, at Folketinget først ved Vedtagelse af en ordinær Finanslov fuldt ud vil naa den Indflydelse paa hele Lovgivningsomraadet, som Grundloven har tillagt det, men som den tillige har knyttet til den Betingelse, at det gennem Forhandling naar til Enighed med det andet Ting.

Jeg maa tilraade mine Meningsfæller ikke blot at stemme for Flertallets Indstilling om at forblive ved Landstingets Affattelse af Finansloven, men tillige at stemme mod det foreliggende Forslag om at fore Finanslovsforslaget tilbage til den Skikkelse, det sidst fik her i Folketinget. I Modætning til det andet Mindretal i Betænkningen, som bebuder til Slutning at ville stemme mod Finansloven i dens Helhed, skal jeg smidlertid tilraade ærede Meningsfæller derefter at stemme for selve Finansloven som et Udtryk for vore Dunst om, at det mulig dog endnu i det Finansaar som er begyndt i Dag, maa lykkes at tilvejebringe en regelmæssig Finanslov.